ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

z 30. mája 2006 *

Vo veci T-198/03,

Bank Austria Creditanstalt AG, so sídlom vo Viedni (Rakúsko), v zastúpení: C. Zschocke a J. Beninca, advokáti,

žalobca,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: pôvodne S. Rating, neskôr A. Bouquet, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci D. Waelbroeck a U. Zinsmeister, advokáti, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia úradníka Komisie povereného vypočutím z 5. mája 2003 o uverejnení verzie rozhodnutia Komisie, ktorá nemala dôverný charakter, z 11. júna 2002 vo veci COMP/36.571/D-1 — Rakúske banky („klub Lombard"),

* Jazyk konania: nemčina.

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (druhá komora),

v zložení: predseda komory J. Pirrung, sudcovia N. J. Forwood a S. S. Papasavvas, tajomník: K. Andová, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 29. novembra 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 Článok 3 ods. 1 nariadenia Rady (EHS) č. 17 zo 6. februára 1962 Prvého nariadenia implementujúceho články 85 a 86 zmluvy (Ú. v. ES 1962, 13, s. 204, Mim. vyd. 08/001, s. 3) uvádza, že keď Komisia zistí porušenie článku 81 ES alebo článku 82 ES, „môže rozhodnutím požiadať príslušné podniky alebo združenia podnikov, aby takéto porušovanie ukončili".

2 Článok 20 nariadenia č. 17, ktorý sa týka profesijného tajomstva, stanovuje, že informácie získané ako výsledok použitia rôznych článkov tohto nariadenia „budú použité len na účely relevantnej žiadosti alebo šetrenia“ (ods. 1), že Komisia, ako ani jej úradníci a ostatní zamestnanci „neprezradia informácie získané ako výsledok uplatňovania tohto nariadenia a informácie, ktoré majú charakter profesijného tajomstva [neprezradia informácie získané pri uplatňovaní tohto nariadenia, ktoré sú vzhľadom na svoj charakter predmetom profesijného tajomstva — *neoficiálny preklad*]“ (ods. 2), a nakoniec, že ustanovenia týchto prvých dvoch odsekov „nebudú brániť zverejneniu všeobecných informácií alebo prehľadov, ktoré neobsahujú informácie týkajúce sa podnikov alebo združení podnikov“ (ods. 3).

3 Podľa článku 21 nariadenia č. 17 je Komisia povinná uverejniť „rozhodnutia, ktoré prijme na základe článkov 2, 3, 6, 7 a 8“ (ods. 1). Jeho odsek 2 upresňuje, že toto uverejnenie „bude uvádzať mená strán a hlavný obsah rozhodnutia“ a že „bude brať ohľad na legitímny záujem podnikov pri ochrane ich obchodných tajomstiev“.

4 Rozhodnutie Komisie 2001/462/ES, ESUO z 23. mája 2001 o pôsobnosti vyšetrovateľov v niektorých konaniach vo veci hospodárskej súťaže (Ú. v. ES L 162, s. 21, Mim. vyd. 08/002, s. 151) vo svojom článku 9 uvádza:

„Ak sa uvažuje o zverejnení informácií, ktoré môžu predstavovať obchodné tajomstvo podniku, bude tento písomne informovaný o takomto úmysle a jeho dôvodoch. Bude stanovená lehota, v priebehu ktorej môže príslušný podnik predložiť písomné pripomienky.

Ak príslušný podnik namieta voči zverejneniu informácií, avšak sa zistí, že informácie nie sú chránené a preto môžu byť prezradené, toto zistenie bude uvedené v odôvodnenom rozhodnutí, ktoré bude oznámené príslušnému podniku. V rozhodnutí bude stanovený dátum, po ktorom budú príslušné informácie zverejnené. Tento dátum nebude skôr ako týždeň od dátumu oznámenia.

Prvý a druhý odsek sa mutatis mutandis uplatnia na zverejnenie informácií v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev*."

Skutkové okolnosti

5 Rozhodnutím z 11. júna 2002 vydaným vo veci COMP/36.571/D-1 — Rakúske banky („klub Lombard") Komisia konštatovala, že žalobca sa v čase od 1. januára 1995 do 24. júna 1998 podieľal na kartelovej dohode s viacerými ďalšími rakúskymi bankami (článok 1), kvôli ktorej sa mu rozhodla uložiť (článok 3) rovnako ako ďalším bankám, ktorých sa konanie týka, pokutu (ďalej len „rozhodnutie o uložení pokút").

6 Listom z 12. augusta 2002 Komisia zaslala žalobcovi návrh verzie rozhodnutia o uložení pokút, ktorá nemala dôverný charakter, a požiadala ho o súhlas s uverejnením tejto verzie.

7 Dňa 3. septembra 2002 žalobca podal rovnako ako väčšina ostatných dotknutých bánk žalobu o neplatnosť proti rozhodnutiu o uložení pokút, zapísanú do registra kancelárie Súdneho dvora pod číslom T-260/02. Žalobca touto žalobou nespo-

chybňuje skutočnosti konštatované Komisiou v predmetnom rozhodnutí, ale len výšku pokuty, ktorá mu bola uložená.

8 Listom z 10. septembra 2002 žalobca v reakcii na žiadosť o súhlas s uverejnením z 12. augusta 2002 požiadal Komisiu, aby uverejnila rozhodnutie o uložení pokút s tým, že z neho vynechá opis skutkového stavu týkajúci sa roku 1994 obsiahnutý v časti 7 a nahradí časti 8 až 12 tohto rozhodnutia textom, ktorý žalobca navrhol.

9 Dňa 7. októbra 2002 dotknuté služby Komisie zorganizovali stretnutie s advokátmi všetkých osôb, ktorým boli rozhodnutia o uložení pokút určené. Dohoda o verzii na uverejnenie sa na tomto stretnutí nedosiahla vzhľadom na námietky predložené žalobcom v jeho liste z 10. septembra 2002. S odvolaním na túto žiadosť zaslal príslušný riaditeľ generálneho riaditeľstva hospodárskej súťaže Komisie 22. októbra 2002 žalobcovi list, v ktorom mu pripomenul stanovisko Komisie vo vzťahu k uverejneniu rozhodnutia o uložení pokút a v ktorom mu oznámil revidovanú verziu tohto rozhodnutia, ktorá nemala dôverný charakter.

10 Žalobca sa 6. novembra 2002 obrátil na úradníka povereného vypočutím a požiadal ho, aby vyhovel jeho žiadosti z 10. septembra 2002.

11 Aj keď sa úradník poverený vypočutím domnieval, že táto žiadosť nie je dôvodná, listom z 20. februára 2003 predložil žalobcovi novú verziu rozhodnutia o uložení pokút, ktorá nemala dôverný charakter.

12 Žalobca listom z 28. februára 2003 oznámil, že trvá na svojej námietke proti uverejneniu tejto verzie, ktorá nemala dôverný charakter.

13 Úradník poverený vypočutím listom z 5. mája 2003 predložil revidovanú verziu rozhodnutia o uložení pokút, ktorá nemala dôverný charakter, a rozhodol o zamietnutí námietky žalobcu proti uverejneniu tohto rozhodnutia (ďalej len „napadnuté rozhodnutie"). Úradník poverený vypočutím v súlade s článkom 9 tretím odsekom rozhodnutia 2001/462 vyhlásil, že táto verzia rozhodnutia o uložení pokút (ďalej len „sporná verzia") neobsahuje informácie, s ktorými sa má nakladať ako s dôvernými údajmi podľa práva Spoločenstva.

Konanie a návrhy účastníkov konania

14 Žalobca návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 6. júna 2003 podal podľa článku 230 štvrtého odseku ES žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

15 Samostatným podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa v ten istý deň žalobca podal návrh na odklad výkonu napadnutého rozhodnutia až do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, subsidiárne návrh na to, aby sa Komisii zakázalo uverejniť spornú verziu až do tohto času. Súd prvého stupňa uznesením predsedu zo 7. novembra 2003, Bank Austria Creditanstalt/Komisia (T-198/03 R, Zb. s. II-4879) tento návrh zamietol. Rozhodnutie o uložení pokút bolo uverejnené v úradnom vestníku 24. februára 2004 (Ú. v. EÚ L 56, s. 1).

16 Uznesením druhej komory Súdu prvého stupňa z 30. marca 2004 bolo konanie o námietke neprípustnosti, ktorú vzniesla Komisia samostatným podaním podaným do kancelárie Súdneho dvora 22. júla 2003, spojené s konaním vo veci samej.

17 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

18 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

Právny stav

19 Žalobca uvádza na podporu svojej žaloby šesť žalobných dôvodov, ktoré vychádzajú z porušenia článku 21 ods. 1 nariadenia č. 17, z porušenia článku 21 ods. 2 uvedeného nariadenia, z protiprávnosti uverejnenia častí rozhodnutia o uložení pokút týkajúcich sa roku 1994, z porušenia nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 z 18. decembra 2000 o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov (Ú. v. ES L 8, 2001, s. 1, Mim. vyd. 13/026, s. 102), z porušenia zásady rovnosti zaobchádzania a nariadenia Rady č. 1 z 15. apríla 1958 o používaní jazykov v Európskom hospodárskom spoločenstve (Ú. v. ES 1958, 17, s. 385, Mim. vyd. 01/001, s. 3) z dôvodu skoršieho uverejnenia rozhodnutia o uložení pokút v nemčine na internete, a nakoniec z porušenia povinnosti odôvodnenia.

20 Komisia sa jednak domnieva, že žaloba je neprípustná. Tvrdí po prvé, že napadnuté rozhodnutie nemožno napadnúť žalobou, pretože nemá záväzné právne účinky, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť záujmy žalobcu podstatnou zmenou jeho právneho postavenia, a po druhé, že žalobca nemá právny záujem na konaní. Komisia sa, po tretie, domnieva, že všetky žalobné dôvody uvedené žalobcom na podporu jeho žaloby sú neprípustné, čo spôsobuje neprípustnosť žaloby ako celku. Komisia sa tiež domnieva, že žalobné dôvody uvedené žalobcom sú v každom prípade nedôvodné.

21 Za týchto okolností je potrebné preskúmať najskôr prvé dve námietky prekážky konania vznesené Komisiou a potom prípustnosť a dôvodnosť žalobných dôvodov predložených žalobcom.

O námietkach prekážky konania vznesených Komisiou

O existencii napadnuteľného aktu

— Tvrdenia účastníkov konania

22 Z článku 9 rozhodnutia 2001/462 (uvedeného v bode 4 tohto rozsudku) podľa Komisie vyplýva, že rozhodnutie úradníka povereného vypočutím možno považovať za opatrenie so záväznými právnymi účinkami, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť záujmy žalobcu podstatnou zmenou jeho právneho postavenia, len v rozsahu, v akom toto rozhodnutie povoľuje uverejnenie „obchodného tajomstva" alebo iných informácií, ktoré požívajú podobnú ochranu.

23 Komisia sa domnieva, že rozhodnutie o rozsahu uverejnenia verzie aktu, ktorá nemá dôverný charakter, naopak spadá do diskrečnej právomoci Komisie a nemôže ovplyvniť právne postavenie osôb, ktorým bolo rozhodnutie určené.

24 Komisia tvrdí, že žalobca neuviedol ani v žiadosti zaslanej úradníkovi poverenému vypočutím, ani v žalobnom návrhu žiadne obchodné tajomstvo ani informáciu požívajúcu podobnú ochranu, ktorá by bola obsiahnutá v spornej verzii. Komisia tvrdí, že úradník poverený vypočutím prijatím napadnutého rozhodnutia nijakým spôsobom nepoprel dôvernú povahu nejakého údaja a že toto rozhodnutie preto nemôže byť aktom spôsobujúcim ujmu.

25 Žalobca sa domnieva, že napadnuté rozhodnutie má voči nemu samému záväzné právne účinky. Dosah napadnutého rozhodnutia podľa neho ide nad rámec konštatovaní o neexistencii obchodného tajomstva v spornej verzii. Žalobca uvádza, že konanie stanovené v článku 9 prvom a druhom odseku rozhodnutia 2001/462 zaručuje ochranu obchodného tajomstva, zatiaľ čo článok 9 tretí odsek tohto rozhodnutia upravuje nezávisle od otázky obchodného tajomstva prezradenie informácií, ktoré musia byť uverejnené v úradnom vestníku.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

26 Podľa ustálenej judikatúry predstavujú právne akty alebo rozhodnutia, proti ktorým možno podať žalobu o neplatnosť v zmysle článku 230 ES, opatrenia so záväznými právnymi účinkami, ktoré sa dotýkajú záujmov žalobcu tým, že podstatne zasahujú do jeho právneho postavenia (rozsudok Súdneho dvora z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639, bod 9; rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. decembra 1992, Cimenteries CBR a i./Komisia, T-10/92 až T-12/92 a T-15/92, Zb. s. II-2667, bod 28; uznesenia Súdu prvého stupňa z 9. júla 2003, Commerzbank/Komisia, T-219/01, Zb. s. II-2843, bod 53, a Bank Austria Creditanstalt/Komisia, už citované v bode 15 vyššie, bod 31).

27 V tejto súvislosti nemožno prijať tvrdenie Komisie, že napadnuté rozhodnutie prijaté na základe článku 9 tretieho odseku rozhodnutia 2001/462 nevytvára záväzné právne účinky, pretože sa nezaoberá existenciou obchodného tajomstva alebo iných informácií požívajúcich podobnú ochranu.

28 Článok 9 rozhodnutia 2001/462 sa týka procesnej stránky vykonávania ochrany informácií, o ktorých sa Komisia dozvedela v rámci konaní o uplatnení pravidiel hospodárskej súťaže, stanovenej právom Spoločenstva. Článok 20 ods. 2 nariadenia č. 17 v tejto súvislosti spresňuje, že takúto ochranu požívajú predovšetkým informácie získané pri uplatňovaní nariadenia č. 17, ktoré sú vzhľadom na svoj charakter predmetom profesijného tajomstva.

29 Oblasť informácií, ktoré sú predmetom profesijného tajomstva, však presahuje rámec obchodného tajomstva podnikov (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Lenz k rozsudku Súdneho dvora z 24. júna 1986, AKZO Chemie/Komisia, 53/85, Zb. s. 1965, 1977). V tomto smere je potrebné rozlišovať medzi ochranou, ktorú treba poskytnúť informáciám tvoriacim predmet profesijného tajomstva vo vzťahu k osobám, podnikom alebo združeniam podnikov, ktoré majú právo byť vypočuté v rámci konania o uplatnenie pravidiel hospodárskej súťaže, a ochranou, ktorú je potrebné poskytnúť takým informáciám vo vzťahu k verejnosti vo všeobecnosti. Povinnosť úradníkov a ostatných zamestnancov inštitúcií neprezradiť informácie, ktorými disponujú a ktoré predstavujú predmet profesijného tajomstva, uvedená v článku 287 ES a vykonaná v oblasti pravidiel hospodárskej súťaže platných pre podniky článkom 20 ods. 2 nariadenia č. 17, je totiž zmiernená vo vzťahu k osobám, ktorým článok 19 ods. 2 tohto nariadenia priznáva právo byť vypočutý. Komisia môže takým osobám oznámiť niektoré informácie, ktoré sú predmetom profesijného tajomstva, pokiaľ je toto oznámenie potrebné pre riadny priebeh vyšetrovania. Táto možnosť však neplatí pre obchodné tajomstvo, ktorému sa zaručuje špeciálna ochrana (v tejto súvislosti pozri rozsudok AKZO Chemie/Komisia, body 26 až 28). Informácie, ktoré sú predmetom profesijného tajomstva, nemôžu byť naopak prezradené verejnosti vo všeobecnosti bez ohľadu na to, či ide o obchodné tajomstvo alebo iné dôverné informácie.

30 Nutnosť takého rozdielneho zaobchádzania bola pripomenutá rozsudkom Súdu prvého stupňa z 18. septembra 1996, Postbank/Komisia (T-353/94, Zb. s. II-921, bod 87), ktorý vo vzťahu k pojmu obchodného tajomstva upresnil, že ide o informácie, pri ktorých nielen prezradenie verejnosti, ale aj jednoduché postúpenie inému právnemu subjektu, než je ten, ktorý poskytol informáciu, môže vážne poškodiť jeho záujmy.

31 Prvé dva odseky článku 9 rozhodnutia 2001/462, ktoré odkazujú na ochranu obchodného tajomstva, sa teda konkrétne týkajú sprístupňovania informácií osobám, podnikom alebo združeniam podnikov na účely výkonu ich práva byť

vypočutý v rámci konania o uplatnenie pravidiel hospodárskej súťaže. Pokiaľ naopak ide o prezradenie informácií verejnosti vo všeobecnosti ich uverejnením v úradnom vestníku, tieto ustanovenia sa v súlade s článkom 9 tretím odsekom rozhodnutia 2001/462 uplatnia len *mutatis mutandis*. Z toho predovšetkým vyplýva, že keď úradník poverený vypočutím prijíma rozhodnutie na základe tohto ustanovenia, musí dbať na dodržiavanie profesijného tajomstva vo vzťahu k informáciám, ktoré nevyžadujú takú zvláštnu ochranu, akou je ochrana poskytovaná obchodnému tajomstvu, a predovšetkým informáciám, ktoré môžu byť oznámené tretím osobám, ktoré majú právo byť vypočuté k ich obsahu, ale ktorých dôverný charakter bráni ich prezradeniu verejnosti.

32 Navyše podľa odôvodnenia č. 9 rozhodnutia 2001/462 „pri prezradení informácií o fyzických osobách má byť zvláštna pozornosť venovaná nariadeniu... č. 45/2001".

33 Úradník poverený vypočutím je teda tiež povinný dbať na dodržiavanie ustanovení tohto nariadenia, keď prijíma rozhodnutie, ktorým na základe článku 9 rozhodnutia 2001/462 povoľuje prezradenie informácií.

34 Z toho vyplýva, že keď úradník poverený vypočutím prijíma rozhodnutie na základe článku 9 tretieho odseku rozhodnutia 2001/462, nesmie sa obmedziť na preskúmanie toho, či verzia rozhodnutia prijatého na základe nariadenia č. 17, ktorá má byť uverejnená, obsahuje obchodné tajomstvo alebo iné informácie požívajúce podobnú ochranu. Musí tiež overiť, či táto verzia obsahuje iné informácie, ktoré nemôžu byť prezradené verejnosti buď z dôvodu pravidiel práva Spoločenstva, ktoré ich osobitne chránia, alebo z dôvodu, že svojou povahou patria medzi informácie, ktoré sú predmetom profesijného tajomstva. Rozhodnutie

úradníka povereného vypočutím má teda právne účinky v rozsahu, v akom sa vyjadruje o tom, či text, ktorý sa má uverejniť, obsahuje také informácie.

35 Tento výklad článku 9 tretieho odseku rozhodnutia 2001/462 je v súlade s článkom 21 ods. 2 nariadenia č. 17, podľa ktorého „uverejnenie... bude brať ohľad na legitímny záujem podnikov pri ochrane ich obchodných tajomstiev". Toto ustanovenie, ktorého hlavnou myšlienkou je osobitná ochrana, ktorú je potrebné vyhradiť pre obchodné tajomstvo, nemožno totiž vykladať tak, že obmedzuje ochranu poskytovanú inými predpismi práva Spoločenstva, ako sú článok 287 ES, článok 20 ods. 2 nariadenia č. 17 a nariadenie č. 45/2001, iným informáciám, ktoré sú predmetom profesijného tajomstva.

36 Z vyššie uvedeného vyplýva, že napadnuté rozhodnutie má záväzné právne účinky vo vzťahu k žalobcovi v rozsahu, v akom konštatuje, že sporná verzia neobsahuje informácie chránené pred prezradením verejnosti. Je preto nutné zamietnuť námietku prekážky konania vznesenú Komisiou, ktorá vychádza z neexistencie napadnuteľného aktu.

O právnom záujme žalobcu na konaní

— Tvrdenia účastníkov konania

37 Komisia zastáva názor, že žalobca nemá právny záujem na zrušení napadnutého rozhodnutia.

38 Po prvé sa opiera o dôvody, pre ktoré sa domnieva, že rozhodnutie úradníka povereného vypočutím nie je napadnuteľným aktom.

39 Po druhé uvádza, že rozhodnutie o uložení pokút neobsahuje žiadnu informáciu, ktorá by bola pre verejnosť neznáma, keďže verzie oznámenia o výhradách z 10. septembra 1999 a doplňujúceho oznámenia o výhradách z 21. novembra 2000, ktoré nemali dôverný charakter, v tej istej veci boli sprístupnené treťou osobou. Komisia zdôrazňuje, že žalobca na rozdiel od ostatných osôb, ktorým bolo rozhodnutie o uložení pokút určené, nepodal na Súd prvého stupňa žiadnu žalobu proti odovzdaniu týchto verzií uvedenej tretej osobe.

40 Po tretie, Komisia zastáva názor, že žalobca uverejnením spornej verzie v úradnom vestníku stratil akýkoľvek záujem na zrušení napadnutého rozhodnutia. Komisia tvrdí, že podľa argumentov uvedených žalobcom na podporu jeho návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia je cieľom prejednávanej žaloby čo najviac zdržať uverejnenie rozhodnutia o uložení pokút až do doby, keď sa jeho generálnemu riaditeľovi pohrozí trestnoprávnymi dôsledkami za účasť žalobcu na karteli nazývanom „klub Lombard". Keďže trestné stíhania začaté proti vedúcim pracovníkom účastníkov tohto kartelu boli medzitým zastavené, žalobca podľa Komisie stratil akýkoľvek dôvod napadnúť uverejnenie spornej verzie.

41 Žalobca spochybňuje tieto tvrdenia a tvrdí, po prvé, že napadnuté rozhodnutie vo viacerých ohľadoch porušuje ustanovenia na ochranu jeho individuálnych záujmov. Žalobca predovšetkým uvádza, že sporná verzia sa opiera o informácie, ktoré Komisia získala na základe nariadenia č. 17 a ktoré sú predmetom profesijného tajomstva podľa článku 20 toho istého nariadenia a článku 287 ES.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

42 Účelom ustanovení týkajúcich sa profesijného tajomstva, na ktoré sa odvoláva žalobca, je predovšetkým ochrana osôb, voči ktorým konanie o uplatnenie pravidiel hospodárskej súťaže podľa nariadenia č. 17 smeruje, pred ujmou, ktorá môže vyplynúť z prezradenia informácií, ktoré Komisia získala v rámci tohto konania. Nemožno teda poprieť, že žalobca v zásade má záujem na konaní proti napadnutému rozhodnutiu.

43 Je ďalej potrebné uviesť, že uverejnenie oznámení o výhradách uvedených v bode 39 tohto rozsudku treťou osobou nemá žiadny vplyv na záujem žalobcu na konaní. Aj keby totiž boli informácie obsiahnuté v týchto dokumentoch totožné s informáciami, ktoré sa nachádzajú v sporných častiach rozhodnutia o uložení pokút, dosah tohto rozhodnutia je úplne odlišný od dosahu oznámenia o výhradách. To má dať dotknutým stranám možnosť vyjadriť svoje stanovisko k skutočnostiam, ktoré Komisia predbežne konštatovala v ich neprospech. Rozhodnutie o uložení pokút naopak obsahuje opis skutočností, ktoré Komisia považuje za preukázané. Uverejnenie oznámenia o výhradách, nech už môže spôsobiť dotknutým stranám akúkoľvek ujmu, teda nemôže zbavovať osoby, ktorým je rozhodnutie o uložení pokút určené, záujmu na tvrdení, že uverejnená verzia tohto rozhodnutia obsahuje informácie chránené pred ich prezradením verejnosti.

44 Pokiaľ ide uverejnenie rozhodnutia o uložení pokút, ku ktorému došlo po podaní žaloby, je potrebné pripomenúť, že záujem osoby, ktorej je rozhodnutie určené, na jeho napadnutí nemôže byť popretý z dôvodu, že toto rozhodnutie už bolo vykonané, pretože zrušenie takého rozhodnutia môže samo osebe mať právne následky, najmä v tom, že Komisia bude povinná prijať opatrenia, ktoré sú potrebné na splnenie povinností vyplývajúcich z rozsudku Súdu prvého stupňa, a že sa zabráni opakovaniu takého postupu zo strany Komisie (rozsudky Súdneho dvora AKZO

Chemie/Komisia, už citovaný v bode 29 vyššie, bod 21, a z 26. apríla 1988, Apesco/Komisia, 207/86, Zb. s. 2151, bod 16; rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. novembra 1994, Scottish Football/Komisia, T-46/92, Zb. s. II-1039, bod 14; uznesenie Súdu prvého stupňa z 1. februára 1999, BEUC/Komisia, T-256/97, Zb. s. II-169, bod 18).

45 Nakoniec, argumentácia Komisie, podľa ktorej žalobca podaním prejednávanej žaloby o neplatnosť sledoval jediný cieľ, ktorým bolo zdržanie uverejnenia rozhodnutia o uložení pokút, aby tak zabránil použitiu informácii obsiahnutých v tomto rozhodnutí v rámci trestných konaní vedených proti jeho generálnemu riaditeľovi, takže po zastavení uvedených konaní rakúskymi justičnými orgánmi stratil akýkoľvek právny záujem na konaní, nie je podporená skutočnosťami uvedenými v spise. V tejto súvislosti vyplýva predovšetkým z uznesenia Bank Austria Creditanstalt/Komisia, už citovaného v bode 15 vyššie (body 44 až 47), že odkaz na uvedené trestné konania predstavuje len jednu zo skutočností, na ktoré sa žalobca odvoláva, aby preukázal, že podmienka týkajúca sa naliehavosti odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia je splnená. Žalobca pritom vo svojom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia jednak tvrdil, že napadnuté rozhodnutie mu spôsobí ujmu aj z ďalších hľadísk. Okrem toho skutočnosť, že okolnosti, ktoré žalobcu priviedli k podaniu návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, už neexistujú, neznamená, že by zanikol aj záujem na jeho zrušení.

46 Námietku prekážky konania, ktorú Komisia vyvodzuje z absencie právneho záujmu na konaní, je teda takisto potrebné zamietnuť.

O žalobných dôvodoch, ktoré predložil žalobca

47 Najskôr je potrebné preskúmať prvé dva žalobné dôvody žalobcu založené na porušení článku 21 ods. 1 a 2 nariadenia č. 17, potom tretí a šiesty žalobný dôvod založené na protiprávnosti uverejnenia opisu skutočností týkajúcich sa roku 1994,

ďalej štvrtý žalobný dôvod založený na porušení nariadenia č. 45/2001, a nakoniec piaty žalobný dôvod založený na protiprávnosti skoršieho uverejnenia nemeckého znenia rozhodnutia o uložení pokút na internete.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 21 ods. 1 nariadenia č. 17

— Tvrdenia účastníkov konania

48 Žalobca tvrdí, že rozhodnutie o uložení pokút nepatrí medzi rozhodnutia, ktorých uverejnenie je povinné podľa článku 21 ods. 1 nariadenia č. 17. Tvrdí, že podľa tohto ustanovenia sa musia uverejniť len rozhodnutia prijaté na základe článkov 2, 3, 6, 7 a 8 tohto nariadenia a že článok 20 nariadenia č. 17, ktorý sa týka ochrany profesijného tajomstva, zakazuje uverejnenie akéhokoľvek iného rozhodnutia prijatého na základe tohto nariadenia. Podľa neho ustanovenia nariadenia č. 17 týkajúce sa ochrany obchodného tajomstva Komisiou (článok 20 ods. 2 nariadenia č. 17) predstavujú pravidlo a ustanovenia o uverejňovaní rozhodnutí (článok 21 nariadenia č. 17) výnimku.

49 Žalobca zdôrazňuje, že článok 3 nariadenia č. 17 sa týka rozhodnutí, ktorými Komisia nariaďuje dotknutým podnikom, aby ukončili zistené porušovanie. Tvrdí, že rozhodnutie o uložení pokút nemožno postaviť na roveň takým rozhodnutiam, pretože porušovanie bolo ukončené dávno pred jeho prijatím. Príkaz ukončiť porušovanie uvedený v článku 2 výroku rozhodnutia o uložení pokút je teda podľa žalobcu bezpredmetný, ba dokonca neexistujúci. Žalobca z toho vyvodzuje, že uverejnenie rozhodnutia o uložení pokút v celom rozsahu je zakázané článkom 20 nariadenia č. 17.

50 Komisia spochybňuje prípustnosť tohto žalobného dôvodu a tvrdí, po prvé, že uverejnenie rozhodnutia o uložení pokút nevyplýva z napadnutého rozhodnutia, ale z článku 21 ods. 1 nariadenia č. 17. Po druhé, Komisia poznamenáva, že žalobca už nemôže v rámci prejednávanej žaloby tvrdiť, že príkaz ukončiť porušovanie, ktorý je obsiahnutý v článku 2 rozhodnutia o uložení pokút, je protiprávny, keďže tento žalobný dôvod, ktorý sa nevzťahuje na napadnuté rozhodnutie, ale na rozhodnutie o uložení pokút, bol uplatnený oneskorene. Po tretie, Komisia tvrdí, že opis tohto žalobného dôvodu uvedený v žalobnom návrhu nespĺňa požiadavky článku 44 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa.

51 Komisia tvrdí, že opis žalobcu je v každom prípade právne neopodstatnený, pretože jednak tvrdí, že platný príkaz ukončiť porušovanie je *conditio sine qua non* uverejnenia rozhodnutia o uložení pokút, bez toho, aby spochybnil, že toto rozhodnutie taký príkaz obsahuje, a jednak to, že článok 21 nariadenia č. 17 stanovuje výnimku zo zásady ochrany profesijného tajomstva, bez toho, aby tvrdil, že došlo k porušeniu ochrany profesijného tajomstva.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

52 Pokiaľ ide o prípustnosť žalobného dôvodu, z úvah uvedených v bodoch 27 až 36 vyššie vyplýva, po prvé, že tvrdenia Komisie, podľa ktorých uverejnenie spornej verzie nevyplýva z napadnutého rozhodnutia a že žalobca nemá žiadny právny záujem na spochybnení obsahu tejto verzie, sú nedôvodné. Predložením týchto tvrdení totiž Komisia neberie do úvahy odôvodnenie žalobcu, ktorým sa práve tvrdí, že sporná verzia obsahuje informácie, ktoré vzhľadom na to, že sú predmetom

profesijného tajomstva na základe článku 20 ods. 2 nariadenia č. 17, nemôžu byť uverejnené. Uverejnenie dotknutých pasáží, proti prezradeniu ktorých mal žalobca námietky z dôvodu, že obsahujú informácie, ktoré sú predmetom profesijného tajomstva, pritom vyplýva z prijatia napadnutého rozhodnutia.

53 Po druhé, žalobca tvrdením, že rozhodnutie obsahujúce príkaz ukončiť porušovanie, aj keď toto porušovanie už bolo ukončené, nepatrí k rozhodnutiam, ktoré musia byť uverejnené podľa 21 nariadenia č. 17, nespochybňuje len legálnosť príkazu obsiahnutého v článku 2 rozhodnutia o uložení pokút, ale aj výklad článku 21 nariadenia č. 17, na ktorom napadnuté rozhodnutie spočíva. V tomto zmysle nemôže byť jeho žalobný dôvod zamietnutý z dôvodu, že bol vznesený oneskorene. Okrem toho by z dôvodov hospodárnosti konania nebolo želateľné, aby prípustnosť prejednávaného žalobného dôvodu podliehala predchádzajúcej podmienke, že osoba, ktorej bolo rozhodnutie o uložení pokút určené a ktorá chce napadnúť jeho uverejnenie, podal žalobu proti príkazu, ktorý toto rozhodnutie obsahuje.

54 Po tretie, opis prvého žalobného dôvodu v žalobnom návrhu je dostatočne jasný a koherentný, keďže umožnil Komisii pripraviť podrobnú argumentáciu na svoju obranu, a Súd prvého stupňa usudzuje, že môže o týchto žalobných dôvodoch rozhodnúť. Opis tohto žalobného dôvodu teda spĺňa požiadavky článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku.

55 Prvý žalobný dôvod predložený žalobcom je teda prípustný.

56 Pokiaľ ide o dôvodnosť tohto žalobného dôvodu, výklad článku 21 ods. 1 nariadenia č. 17 zastávaný žalobcom, podľa ktorého tento článok predpokladá len uverejnenie rozhodnutí obsahujúcich príkaz ukončiť porušenie, však nemožno prijať. Cieľom nariadenia č. 17, ako vyplýva z jeho odôvodnení, ako aj z článku 83 ods. 2 písm. a) ES, je totiž zabezpečiť dodržiavanie pravidiel hospodárskej súťaže podnikmi a poveriť na tento účel Komisiu, aby zaviazala podniky ukončiť konštatované porušenie, ako aj na to, aby v prípade porušenia ukladala pokuty a penále. Právomoc prijímať rozhodnutia na tento účel nevyhnutne predpokladá právomoc konštatovať porušenie, o ktoré ide (rozsudok Súdneho dvora z 2. marca 1983, GVL/Komisia, 7/82, Zb. s. 483, bod 23). Komisia teda môže na základe článku 3 nariadenia č. 17 prijať rozhodnutie, ktoré sa obmedzuje na konštatovanie porušenia, ktoré sa už skončilo, pokiaľ má na tom oprávnený záujem (rozsudok GVL/Komisia, už citovaný, body 24 až 28). Rovnako podľa ustálenej judikatúry môže uložiť pokutu z dôvodu protiprávneho konania, ktoré sa už skončilo (rozsudok Súdneho dvora z 15. júla 1970, ACF Chemiefarma/Komisia, 41/69, Zb. s. 661, bod 175, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. októbra 2005, Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals/Komisia, T-22/02 a T-23/02, Zb. s. II-4065, body 37, 38 a 131). Rozhodnutie o uložení pokút prijaté na základe článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 pritom nevyhnutne predpokladá zistenie porušenia na základe článku 3 toho istého nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudok GVL/Komisia, už citovaný, bod 23, a rozsudok Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals/Komisia, už citovaný, bod 36).

57 Je potrebné dodať, že úloha dohľadu zverená Komisii článkami 81 ods. 1 ES a 82 ES nepozostáva iba z povinnosti vyšetrovania a stíhania individuálnych porušení, ale zahŕňa tiež povinnosť sledovať všeobecnú politiku smerujúcu k uplatňovaniu zásad v oblasti hospodárskej súťaže, stanovených Zmluvou, a orientovať týmto smerom aj konanie podnikov (rozsudok Súdneho dvora z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, zatiaľ Zb. s. I-5425, bod. 170). Na splnenie tejto úlohy je pritom nevyhnutné, aby hospodárske subjekty boli uverejnením rozhodnutí konštatujúcich porušovania a ukladajúcich pokuty informované o konaniach, ktoré viedli k represívnym zásahom Komisie.

58 Z toho vyplýva, že povinnosť Komisie uverejňovať v súlade s článkom 21 ods. 1 nariadenia č. 17 rozhodnutia, ktoré prijíma na základe článku 3 tohto nariadenia, sa vzťahuje na všetky rozhodnutia, v ktorých sa konštatuje porušenie alebo ktorými sa ukladajú pokuty, bez toho, aby bolo potrebné vedieť, či tieto rozhodnutia obsahujú aj príkaz ukončiť porušovanie alebo či je taký príkaz odôvodnený vzhľadom na okolnosti danej veci.

59 Z toho vyplýva, že prvý žalobný dôvod nie je dôvodný.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 21 ods. 2 nariadenia č. 17

— Tvrdenia účastníkov konania

60 Žalobca sa odvoláva na zásadu zákonnosti úradného postupu, z ktorej podľa neho vyplýva, že Komisia môže prijímať individuálne rozhodnutia len podľa normy, ktorá je právnym základom jej konania, a v súlade s ňou. Žalobca tvrdí, že podľa článku 21 nariadenia č. 17, ktorý je právnym základom oprávňujúcim uverejnenie rozhodnutí uplatňujúcich pravidlá hospodárskej súťaže, možno uverejniť len „hlavný obsah rozhodnutia". Žalobca zo vzťahu medzi článkom 21 rovnakého nariadenia, ktorý je pravidlom, a článkom 22 tohto istého nariadenia, ktorý je výnimkou (pozri bod 48 vyššie), vyvodzuje, že ochrana profesijného tajomstva sa vzťahuje na celé rozhodnutie o uložení pokút a že toto rozhodnutie sa nesmie uverejniť. Žalobca teda zastáva názor, že článok 21 nariadenia č. 17 nemôže odôvodniť uverejnenie úplného znenia rozhodnutia o uložení pokút.

61 Žalobca v tejto súvislosti uvádza, že v prejednávanej veci sa sporná verzia líši od originálu len vynechaním mien zamestnancov dotknutých bánk a že to nepredstavuje reprodukciu „hlavného obsahu" rozhodnutia o uložení pokút. Okrem toho pripomína, že veľká časť informácií obsiahnutých v spornej verzii bola Komisiou sprístupnená z dôvodu dobrovoľnej spolupráce žalobcu.

62 Žalobca Komisii vyčíta, že bez odôvodnenia odmietla ním podaný návrh na uverejnenie „hlavného obsahu" rozhodnutia o uložení pokút, a postavila tak úplné rozhodnutie na roveň jeho hlavného obsahu, čo je z právneho hľadiska nesprávne.

63 Žalobca sa bráni proti tvrdeniam, podľa ktorých bolo uverejnenie spornej verzie nevyhnutné najskôr na uvedenie charakteru, rozsahu, dosahu a inštitucionalizácie kartelu, ďalej na znázornenie závažnosti a dĺžky trvania tohto kartelu, ako aj údajného úmyslu dotknutých strán dopustiť sa protiprávneho konania, a nakoniec na znázornenie údajnej schopnosti kartelu poškodiť obchod vo vnútri Spoločenstva. Žalobca spochybňuje, že by Komisia mala právo sledovať tieto ciele tým, že protiprávne uverejní rozhodnutie o uložení pokút, keďže článok 21 nariadenia č. 17 výslovne ustanovuje len uverejnenie hlavného obsahu tohto rozhodnutia. Žalobca subsidiárne tvrdí, že uvedené ciele bolo možné dosiahnuť aj uvedením „hlavného obsahu" uvedeného rozhodnutia.

64 Podľa žalobcu zbavujú články 20 a 21 nariadenia č. 17 Komisiu akejkoľvek diskrečnej právomoci, pokiaľ ide o možnosť uverejniť úplné znenie rozhodnutia alebo reprodukovať jeho hlavný obsah. Žalobca uznáva, že Komisia môže disponovať určitou voľnou úvahou pri určovaní toho, čo je „hlavný obsah" rozhodnutia, zdôrazňuje ale, že v prejednávanej veci nebolo v tejto otázke prijaté žiadne rozhodnutie.

65 Žalobca nakoniec tvrdí, že prípadná rozhodovacia prax žalovanej, ktorá spočíva v uverejňovaní úplných znení rozhodnutí o uložení pokút, je protiprávna a nemôže odôvodniť napadnuté rozhodnutie.

66 Komisia považuje tento žalobný dôvod za neprípustný. Pokiaľ ide o vec samú, Komisia tvrdí, že tvrdenie, podľa ktorého článok 21 ods. 2 nariadenia č. 17 zakazuje uverejnenie verzií rozhodnutí, ktoré nemajú dôverný charakter, a úplných verzií rozhodnutí, založené len na neodôvodnenom argumente *a contrario,* podľa ktorého je protiprávne každé uverejnenie, ktoré Komisia nie je výslovne povinná vykonať, je nesprávne. Podľa nej nie je článok 21 ods. 2 nariadenia č. 17 ustanovením, ktoré má chrániť osoby dotknuté rozhodnutím, ktoré sa má uverejniť, ale vyplýva zo zásady verejnosti právnych aktov, ktorá je vlastná právnemu štátu. Komisia okrem toho tvrdí, že napadnuté rozhodnutie s uvedením dôvodov uvádza, že uverejnenie spornej verzie je „nevyhnutné" a zákonné, pretože táto verzia neobsahuje ani obchodné tajomstvo, ani prípadné ďalšie dôverné informácie hodné ochrany.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

67 Tento žalobný dôvod je založený na chybnom predpoklade, že každé uverejnenie rozhodnutia prijatého na základe nariadenia č. 17, ktoré nie je povinné podľa článku 21 tohto nariadenia, je protiprávne.

68 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zásada zákonnosti, na ktorú sa odvoláva žalobca na podporu svojho tvrdenia, je v práve Spoločenstva uznaná v tom zmysle, že vyžaduje, aby sankcia, a to aj netrestnej povahy, mohla byť uložená iba vtedy, ak je jej právny základ jasný a jednoznačný (rozsudok z 25. septembra 1984, Könecke, 117/83, Zb. s. 3291, bod 11).

69 Zo zásady zákonnosti však nemožno vyvodiť zákaz uverejniť akty prijaté inštitúciami, pokiaľ toto uverejnenie nie je výslovne stanovené Zmluvami alebo iným aktom so všeobecným dosahom. Za súčasného stavu práva Spoločenstva by taký zákaz bol nezlučiteľný s článkom 1 EÚ, podľa ktorého na úrovni Európskej únie „sa prijímajú rozhodnutia čo najotvorenejšie a čo najbližšie k občanovi". Táto zásada sa odráža v článku 255 ES, ktorý za určitých podmienok zaručuje právo občanov na prístup k dokumentom inštitúcií. Navyše je okrem iného vyjadrená v článku 254 ES, ktorý podmieňuje nadobudnutie účinnosti niektorých aktov inštitúcií ich uverejnením, a vo viacerých ustanoveniach práva Spoločenstva, ktoré rovnako ako článok 21 ods. 1 nariadenia č. 17 zaväzujú inštitúcie zverejňovať svoju činnosť. V súlade s touto zásadou a pri neexistencii ustanovení, ktoré by výslovne prikazovali alebo zakazovali uverejnenie, je možnosť inštitúcií uverejňovať akty, ktoré prijímajú, pravidlom, z ktorého existujú výnimky v rozsahu, v akom právo Spoločenstva najmä prostredníctvom ustanovení zaručujúcich dodržiavanie profesijného tajomstva bráni prezradeniu týchto aktov alebo niektorých informácií, ktoré obsahujú.

70 V tejto súvislosti je potrebné upresniť, že ani článok 287 ES, ani nariadenie č. 17 výslovne neuvádza, ktoré informácie okrem obchodného tajomstva sú predmetom profesijného tajomstva. V rozpore s tvrdením žalobcu nemožno z článku 20 ods. 2 nariadenia č. 17 vyvodzovať, že sa to týka všetkých informácií získaných na základe uvedeného nariadenia s výnimkou tých, ktorých uverejnenie je podľa jeho článku 21 povinné. Článku 20 ods. 2 nariadenia č. 17, ktorý vykonáva článok 287 ES v oblasti pravidiel hospodárskej súťaže platných pre podniky, totiž rovnako ako uvedenému ustanoveniu Zmluvy odporuje len prezradenie informácií, „ktoré majú charakter profesijného tajomstva".

71 Aby informácie svojou povahou spadali do rámca profesijného tajomstva, je najskôr nevyhnutné, aby boli známe len obmedzenému počtu osôb. Ďalej musí ísť o informácie, ktorých prezradenie môže spôsobiť vážnu ujmu osobe, ktorá ich poskytla, alebo tretím osobám. Nakoniec je nevyhnutné, aby záujmy, ktoré by mohli

byť poškodené prezradením informácie, boli objektívne hodné ochrany. Posúdenie dôverného charakteru informácie tak vyžaduje vyváženie legitímnych záujmov, ktoré bránia ich prezradeniu, a všeobecného záujmu, ktorý vyžaduje, aby činnosti inštitúcií Spoločenstva prebiehali čo najotvorenejšie.

72 Vyváženie všeobecného záujmu na transparentnosti činnosti Spoločenstva a záujmov, ktoré mu môžu odporovať, uskutočnil zákonodarca Spoločenstva v rôznych aktoch sekundárneho práva, predovšetkým nariadením č. 45/2001 a nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43, Mim. vyd. 01/003, s. 331). Je síce pravda, že pojem „profesijného tajomstva" patrí do primárneho práva, keďže sa nachádza v článku 287 ES, a že sekundárne právo nemôže v žiadnom prípade meniť ustanovenia Zmluvy, ale výklad Zmluvy uskutočnený zákonodarcom Spoločenstva vo vzťahu k otázke, ktorá v nej nie je výslovne upravená, predstavuje významnú indíciu o spôsobe, akým sa má ustanovenie chápať (návrhy, ktoré predniesol sudca H. Kirschner vykonávajúci funkciu generálneho advokáta k rozsudku Súdu prvého stupňa z 10. júla 1990, Tetra Pak/Komisia, T-51/89, Zb. s. II-309, II-312, bod 34).

73 Je potrebné dodať, že aj keď odôvodnenie č. 9 rozhodnutia 2001/462 odkazuje na nariadenie č. 45/2001 (pozri body 32 a 33 vyššie), odôvodnenie č. 10 stanovuje, že „toto rozhodnutie sa nebude dotýkať všeobecných pravidiel, poskytujúcich alebo vylučujúcich prístup k dokumentom Komisie". Komisia teda prijatím tohto rozhodnutia nemala v úmysle ani obmedziť, ani rozšíriť podmienky, za ktorých môže mať verejnosť prístup k dokumentom, ktoré majú vzťah k uplatňovaniu pravidiel hospodárskej súťaže a k informáciám v nich obsiahnutým, v porovnaní s tým, čo je stanovené týmito nariadeniami.

74 Z toho vyplýva, že pokiaľ takéto ustanovenia sekundárneho práva zakazujú prezradenie informácií verejnosti alebo vylučujú prístup verejnosti

k dokumentom, ktoré ich obsahujú, tieto informácie je nutné považovať za informácie, ktoré sú predmetom profesijného tajomstva. Naopak, pokiaľ má verejnosť právo na prístup k dokumentom obsahujúcim niektoré informácie, nemožno tieto informácie považovať za informácie, ktoré majú charakter profesijného tajomstva.

75 Pokiaľ ide o uverejnenie rozhodnutí Komisie prijatých na základe nariadenia č. 17, z vyššie uvedeného vyplýva, že článok 20 nariadenia č. 17 zakazuje okrem prezradenia obchodného tajomstva predovšetkým uverejnenie informácií, ktoré spadajú pod výnimky z práva na prístup k dokumentom stanovené v článku 4 nariadenia č. 1049/2001 alebo ktoré sú chránené na základe iných predpisov sekundárneho práva, akým je nariadenie č. 45/2001. Tento článok naopak nebráni uverejneniu informácií, s ktorými sa verejnosť môže oboznámiť na základe práva na prístup k dokumentom.

76 Ďalej je potrebné pripomenúť, že článok 21 ods. 1 nariadenia č. 17 ukladá Komisii povinnosť uverejniť rozhodnutia, ktoré prijme na základe článkov 2, 3, 6, 7 a 8 tohto nariadenia. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je potrebné vykladať článok 21 ods. 2 nariadenia č. 17 tak, že obmedzuje túto povinnosť na mená dotknutých strán a „hlavný obsah" týchto rozhodnutí, aby sa uľahčila úloha Komisie informovať o nich verejnosť, predovšetkým vzhľadom na jazykové obmedzenia spojené s uverejnením v úradnom vestníku. Toto ustanovenie však neobmedzuje možnosť Komisie, pokiaľ to považuje za primerané a pokiaľ jej to umožňujú zdroje, uverejniť úplný text svojich rozhodnutí, pokiaľ dodrží profesijné tajomstvo, ktoré je definované vyššie.

77 Komisia teda síce podlieha všeobecnej povinnosti uverejňovať len verzie svojich rozhodnutí, ktoré nemajú dôverný charakter, ale na to, aby sa zaručilo dodržiavanie tejto povinnosti, nie je nutné vykladať článok 21 ods. 2 v tom zmysle, že priznáva

osobám, ktorým sú určené rozhodnutia prijaté na základe článkov 2, 3, 6, 7 a 8 nariadenia č. 17, zvláštne právo, ktoré by im umožňovalo podávať námietky proti tomu, aby Komisia uverejnila v úradnom vestníku (a prípadne aj na internetovej stránke tejto inštitúcie) informácie, ktoré aj keď nie sú dôverné, nie sú „hlavné" pre pochopenie výroku týchto rozhodnutí.

78 Okrem toho si záujem podniku, ktorému Komisia uložila pokutu za porušenie práva hospodárskej súťaže, na tom, aby podrobnosti o protiprávnom konaní, ktoré sa mu vytýka, neboli prezradené verejnosti, nezasluhuje žiadnu osobitnú ochranu vzhľadom na záujem verejnosti čo najlepšie poznať dôvody každého konania Komisie, záujem hospodárskych subjektov vedieť, aké konanie ich môže vystaviť sankciám a záujem osôb poškodených porušovaním poznať podrobnosti o tomto porušovaní, aby sa prípadne mohli domáhať svojich práv voči sankcionovaným podnikom, a s ohľadom na možnosť tohto podniku podrobiť také rozhodnutie súdnemu preskúmaniu.

79 Účelom článku 21 ods. 2 nariadenia č. 17 teda nie je obmedziť možnosť Komisie dobrovoľne uverejniť úplnejšiu verziu svojho rozhodnutia, než je potrebné minimum, a zahrnúť do nej aj informácie, ktorých uverejnenie sa nevyžaduje, pokiaľ nie je prezradenie týchto informácií v rozpore s ochranou profesijného tajomstva.

80 Z toho vyplýva, že tento žalobný dôvod je nutné zamietnuť bez toho, aby sa Súd prvého stupňa musel vyjadriť o jeho prípustnosti.

O treťom žalobnom dôvode založenom na protiprávnosti uverejnenia častí rozhodnutia o uložení pokút týkajúcich sa roku 1994, a o šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia

— Tvrdenia účastníkov konania

81 Svojím tretím žalobným dôvodom žalobca tvrdí, že uverejnenie častí rozhodnutia o uložení pokút, ktoré sa týkajú roka 1994, je protiprávne jednak z dôvodu, že Komisia nemala právomoc posudzovať porušenie, ktorého sa žalobca dopustil v roku 1994 v Rakúsku, jednak z dôvodu, že výrok rozhodnutia o uložení pokút sa nezaoberá konaniami zistenými v roku 1994. Žalobca sa domnieva, že má právny záujem na konaní, pokiaľ ide o tento žalobný dôvod, pretože tieto časti obsahujú informácie, ktoré sa ho týkajú a ktoré sú predmetom profesijného tajomstva.

82 Žalobca uvádza, že v roku 1994 pre Rakúsko neplatil článok 81 ES, ale článok 53 Dohody o Európskom hospodárskom priestore (ďalej len „EHP"). Článok 56 EHP pritom priznáva Dozornému orgánu EZVO, a nie Komisii, právomoc kontrolovať dodržiavanie článku 53 EHP, pokiaľ dotknuté podniky uskutočnia viac ako 33 % svojho obratu v EZVO, čo platilo v prípade žalobcu. Z toho podľa žalobcu vyplýva, že Komisia nemohla uplatniť nariadenie č. 17 na porušenia článku 53 EHP spôsobné v roku 1994, pretože jednak nemala právomoc v tomto období, jednak body opisu skutkového stavu rozhodnutia o uložení pokút, ktoré sa týkajú roka 1994, nie sú relevantné vo vzťahu k výroku toho istého rozhodnutia.

83 Žalobca upresňuje, že Komisia nemala právo uverejniť zistenia o skutočnostiach týkajúcich sa roku 1994, pretože získala informácie o nich na základe článkov 11

a 14 nariadenia č. 17 a bola podľa článku 287 ES a článku 20 nariadenia č. 17 povinná chrániť profesijné tajomstvo. Žalobca uvádza, že sporná verzia obsahuje dôverné informácie, pretože cituje viaceré vnútorné dokumenty žalobcu, ktoré Komisia získala na základe nariadenia č. 17.

84 Svojím šiestym žalobným dôvodom žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie porušuje článok 253 ES, pretože neuvádza dôvody uverejnenia pasáží rozhodnutia o uložení pokút, ktoré sa týkajú roku 1994. Žalobca zdôrazňuje, že aj keď je jeho žiadosť o utajenie týchto pasáží v napadnutom rozhodnutí uvedená dvakrát, toto rozhodnutie nezaujíma stanovisko k tejto osobitnej žiadosti, ani k argumentácii, ktorá ju podporuje, a obmedzuje sa na odpoveď na tvrdenie, podľa ktorého môže byť uverejnený len „hlavný obsah" rozhodnutia o uložení pokút. Žalobca zdôrazňuje, že je potrebné odlišovať toto posledné uvedené tvrdenie od tvrdenia, ktoré sa týka skutočností týkajúcich sa roku 1994.

85 Komisia spochybňuje prípustnosť tretieho žalobného dôvodu a najskôr tvrdí, že námietky týkajúce sa neuplatniteľnosti nariadenia č. 17 a nedostatku právomoci Komisie, ktoré sa vzťahujú na legálnosť rozhodnutia o uložení pokút, boli predložené oneskorene. Komisia sa ďalej domnieva, pokiaľ ide o námietku súvisiacu s relevantnosťou skutočností týkajúcich sa roku 1994, že žalobca nemá žiadny právny záujem na konaní. Komisia zastáva názor, že žalobca nemá právny záujem na konaní ani s ohľadom na šiesty žalobný dôvod.

86 Komisia tvrdí, že oba tieto žalobné dôvody sú v každom prípade nedôvodné.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

87 Rovnako ako druhý žalobný dôvod, aj tretí žalobný dôvod spočíva na chybnom predpoklade, že len informácie, ktorých uverejnenie vyžaduje článok 21 nariadenia č. 17, môžu byť uverejnené, zatiaľ čo všetky ostatné informácie získané v súlade s nariadením č. 17 nesmú byť uverejnené.

88 Komisia je naopak oprávnená uverejniť úplné znenie svojho rozhodnutia, pokiaľ neobsahuje informácie spadajúce pod ochranu profesijného tajomstva, ako je definované v rámci prieskumu druhého žalobného dôvodu.

89 V tejto súvislosti nemôže byť zahrnutie skutkových zistení týkajúcich sa kartelu do rozhodnutia o uložení pokút podmienené tým, že Komisia má právomoc konštatovať príslušné porušenie, alebo tým, že Komisia skutočne konštatovala také porušenie. Komisia je totiž oprávnená opísať v rozhodnutí, v ktorom sa konštatuje porušenie alebo ukladá pokuta, vecné a časové súvislosti, za ktorých došlo k inkriminovanému konaniu. To isté platí pre uverejnenie tohto opisu, keďže tento opis môže byť užitočný na to, aby dotknutá časť verejnosti mohla úplne pochopiť dôvody takého rozhodnutia. V tejto súvislosti prináleží posúdenie vhodnosti zahrnutia takých skutočností Komisii.

90 V prejednávanej veci nemožno v žiadnom prípade poprieť, že opis okolností predchádzajúcich vzniku kartelu vrátane okolností konania, ku ktorému došlo v roku 1994, umožňuje znázorniť charakter a fungovanie kartelu, a účinne tak prispieva k pochopeniu rozhodnutia o uložení pokút.

91 Pokiaľ ide o šiesty žalobný dôvod, z vyššie uvedených úvah vyplýva, že rozhodnutie o zahrnutí skutočností týkajúcich sa roku 1994 do spornej verzie nevyžaduje žiadne osobitné odôvodnenie.

92 Z toho vyplýva, že tretí a šiesty žalobný dôvod nie je dôvodný. Tieto žalobné dôvody je preto nutné zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o ich prípustnosti.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení nariadenia č. 45/2001

— Tvrdenia účastníkov konania

93 Žalobca tvrdí, že sporná verzia vo viacerých pasážach umožňuje identifikovať fyzické osoby, ktoré sa na svoj účet podieľali na stretnutiach, ktorých predmetom bolo obmedzenie hospodárskej súťaže. Uverejnenie týchto informácií je podľa žalobcu v rozpore s ustanoveniami nariadenia č. 45/2001. Žalobca tvrdí, že má právo odvolávať sa na toto porušenie nariadenia č. 45/2001 vo svojom vlastnom mene, keďže možno bude čeliť žalobám o náhradu škody zo strany dotknutých osôb a je na základe pracovného práva povinný poskytnúť pomoc svojim zamestnancom.

94 Komisia zastáva názor, že žalobca nemá právny záujem na konaní, pokiaľ ide o tento žalobný dôvod, vzhľadom na neexistenciu údajného porušenia jeho vlastných práv.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

95 Účelom nariadenia č. 45/2001 je ochrana fyzických osôb v súvislosti so spracúvaním osobných údajov. Žalobca, ktorý je právnickou osobou, nepatrí do okruhu osôb, ktorých ochranu má toto nariadenie zaisťovať. Žalobca sa preto nemôže odvolávať na údajné porušenie pravidiel, ktoré toto nariadenie stanovuje (pozri analogicky rozsudky Súdneho dvora z 30. júna 1983, Schloh/Rada, 85/82, Zb. s. 2105, bod 14, a zo 7. mája 1991, Nakajima/Rada, C-69/89, Zb. s. I-2069, body 49 a 50, ako aj návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Van Gerven k rozsudku Súdneho dvora z 15. júna 1994, Komisia/BASF a i., C-137/92 P, Zb. s. I-2555, I-2559, body 55 a 56).

96 Tvrdenia žalobcu, ktoré vychádzajú z jeho údajných povinností voči jeho vedúcim pracovníkom a zamestnancom podľa rakúskeho práva, nemôžu tento záver vyvrátiť, pretože ide len o nepodložené tvrdenia. Tieto tvrdenia sú preto nedostatočné na preukázanie existencie osobného záujmu žalobcu na odvolávaní sa na porušenie nariadenia č. 45/2001.

97 Z toho vyplýva, že tento žalobný dôvod je nutné odmietnuť.

O piatom žalobnom dôvode založenom na protiprávnosti skoršieho uverejnenia rozhodnutia o uložení pokút v nemčine na internetovej stránke Komisie

— Tvrdenia účastníkov konania

98 Žalobca uvádza, že Komisia v napadnutom rozhodnutí oznámila svoj úmysel uverejniť na internete spornú verziu v nemčine. Podľa žalobcu také skoršie uverejnenie v jedinom jazyku je v rozpore so zásadou rovnosti zaobchádzania a porušuje jazykový režim Spoločenstiev. Žalobca sa domnieva, že to poškodzuje jeho oprávnené záujmy, pretože skoršie uverejnenie spornej verzie len v nemčine ovplyvnilo skôr a závažnejšie jeho záujmy.

99 Komisia zastáva názor, že žalobca tento žalobný dôvod dostatočne nepodložil, a nevysvetlil, v čom uvádzané porušenia práva Spoločenstva nepriaznivo zasiahli do jeho právneho postavenia.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

100 Žalobca týmto žalobným dôvodom spochybňuje aspekt napadnutého rozhodnutia odlišný od určenia obsahu spornej verzie, a to uverejnenie tejto verzie v nemeckom jazyku na internete pred jej uverejnením vo všetkých úradných jazykoch Európskej únie v úradnom vestníku.

101 Skoršie uverejnenie rozhodnutia o uložení pokút v nemčine na internetovej stránke Komisie však nemôže zmeniť právne postavenie žalobcu. Aspekt napadnutého rozhodnutia spochybnený týmto žalobným dôvodom teda nie je napadnuteľným aktom. Žaloba je preto neprípustná, pokiaľ ide o tento žalobný dôvod.

102 Okrem toho je tento žalobný dôvod v každom prípade nedôvodný. Komisia disponuje okrem povinností týkajúcich sa uverejňovania, ktoré jej ukladá predovšetkým nariadenie č. 17, značnou mierou voľnej úvahy potrebnou na to, aby podľa konkrétneho prípadu posúdila, akú úroveň verejnosti poskytne svojim aktom. Nie je v tejto súvislosti vôbec povinná nakladať s aktmi rovnakého charakteru rovnakým spôsobom. Zásada rovnosti zaobchádzania predovšetkým nezakazuje Komisii uverejniť texty, ktorých uverejnenie v úradnom vestníku sa plánuje, ale ktoré Komisia ešte nemá k dispozícii vo všetkých úradných jazykoch, skôr na svojej internetovej stránke v dostupných jazykoch alebo v tých jazykoch, ktoré dotknutá časť verejnosti lepšie ovláda. Skutočnosť, že sú k dispozícii len niektoré jazykové verzie, predstavuje v tejto súvislosti dostatočnú odlišnosť pre odôvodnenie tohto rozdielneho zaobchádzania.

103 Pokiaľ ide o povinnosť uverejňovať úradný vestník vo všetkých úradných jazykoch, uvedenú v článku 5 nariadenia č. 1, naposledy zmeneného a doplneného nariadením Rady (ES) č. 920/2005 z 13. júna 2005 (Ú. v. EÚ L 156, s. 3), nemôže byť porušená uverejnením, ktoré sa neuskutočnilo prostredníctvom úradného vestníka.

104 Vzhľadom na to, že je nutné zamietnuť všetky žalobné dôvody, je potrebné žalobu zamietnuť.

O trovách

105 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania v súlade s návrhom žalovanej.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Žalobca je povinný nahradiť trovy konania.

Pirrung Forwood Papasavvas

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 30. mája 2006.

Tajomník

E. Coulon

Predseda komory

J. Pirrung